

Dějiny Španělska v první polovině 20. století představují nesmírně zajímavé téma jak z hlediska historického, tak politologického. Vzhledem k tomu, že jsem tyto obory studoval, mohu využít své vědomosti získané během pětiletého studia a moje rigorózní práce tudíž nebude čistě historickou prací, ale objeví se v ní i politologické úvahy zejména v souvislosti se systémem španělských politických stran. K tomuto tématu mě přivedl jednak dlouholetý zájem o dějiny 20. století, ale také o politické strany v jednotlivých evropských státech a vztahy mezi nimi. Studium španělštiny v předchozích letech spolu s výběrovými přednáškami prof. Nálevky mě podnítily, abych se hlouběji seznámil s nejnovějšími dějinami Pyrenejského poloostrova. Moje dřívější znalosti španělských dějin minulého století byly velmi povrchní a teprve poté, co jsem nastudoval prameny a četnou literaturu k tomuto tématu, mohu říci, že jsem pochopil složitost vnitřního vývoje této románské země. Kladl jsem si mnoho otázek: Proč vydržela republika ve Španělsku jen pět resp. osm let? Proč se nepodařilo spory mezi levicí a pravicí vyřešit mírovou cestou a dialogem? V čem bylo španělské stranictví jiné než v ostatní Evropě? Jakou roli sehrály odbory ve vnitřní politice? Jaký byl vztah menšin ke španělskému národu a do jaké míry se cítily být jeho součástí? Jak bylo možné, že marginální politické síly se staly v průběhu války rozhodujícími a vedoucími? Tyto a mnoho dalších otázek jsem se pokusil zodpovědět na následujících stránkách této práce. Při mém studiu mě provázely i četné problémy. Prameny se rozcházely v líčení mnohých událostí, neboť někteří autoři ač se snažili být objektivní, podvědomě sympatizovali s tou či onou stranou konfliktu a tudíž jejich líčení událostí nebylo zcela nestranné. Nejvíce to bylo patrné při interpretaci květnového povstání roku 1937 v Barceloně.

(...)